

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku W. W.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu

o wysokość świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 listopada 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 15 kwietnia 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2008 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek apelacji pozwanego Wojskowego Biura Emerytalnego oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 marca 2007 r. stwierdzającego, że odwołujący W. W. nie jest zobowiązany do zwrotu świadczenia emerytalnego pobranego za okres od 1 lipca 2004 r. do dnia 31 maja 2006 r.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie wniósł organ rentowy zarzucając naruszenie art. 12 w związku z art. 41 ust. 2 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. nr 8, poz. 66 ze zm.), polegające na ich niezastosowaniu w sprawie i przyjęciu, że podstawą żądania strony pozwanej może być jedynie art. 48 tej ustawy, a w konsekwencji na wadliwym ustaleniu, że wnioskodawca nie ma obowiązku zwrotu kwoty emerytury określonej w zaskarżonej decyzji. Jako okoliczności uzasadniające

rozpoznanie skargi kasacyjnej organ rentowy wskazał istotne zagadnienie prawne polegające na tym, że w sprawie istnieje potrzeba rozstrzygnięcia kwestii podwójnego pobierania świadczeń, tj. emerytury wojskowej oraz uposażenia przyznanego wstecz, w sytuacji, gdy w myśl art. 41 ust. 2 wojskowej ustawy emerytalnej, emerytury lub renty inwalidzkiej nie wypłaca się za okres, za który żołnierz otrzymał uposażenie. Z powyższego przepisu w ocenie organu rentowego wynika jednoznacznie, iż nie można łączyć wojskowej emerytury z równoczesnym pobieraniem uposażenia przewidzianego w ustawie o uposażeniu żołnierzy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art.398⁹ § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Tę ostatnią okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może ją także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając skargę Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani

wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania, skoro Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 11 września 2008 r., III UZP 1/08 (jeszcze niepublikowana) w składzie siedmiu sędziów przesądził, że stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu żołnierza z zawodowej służby wojskowej nie powoduje obowiązku zwrotu emerytury wypłaconej po zwolnieniu ze służby (art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.; obecnie jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66).

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.